

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 138.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939574352/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

«Nei, men den kan hindre mange svage Sjæle i at give efter for deres syndige Tilbøieligheder. Da der ingen levende Kjærlighed er tilstede, maa Frygten træde i dens Sted hos Størsteparten af denne usle, svage Menneskeslægt. Luk Døren op til Helvede og sig: Du har frit Valg! saa løbe de omkaps derind – hvis ikke Frygten holder dem tilbage. Derfor anseer jeg Katholicismens Trudsel med «den evige Ild» for særdeles gavnlig, saalænge den opfattes bogstaveligt. Der er vist mange, som i Indbildningen have følt Heden fra Helvedes Ildsted, og er vendt om ved Indgangen, uden at banke paa – skjøndt ikke Varmen af Guds Kjærlighed kunde kalde dem tilbage.»

Der var en Blanding af Alvor og Ironie i Viggos Tone, som fik Mange til at smile, i den Tanke, at han blot vilde sige en Vittighed, men Frank saae opmærksomt paa ham, og spurgte: «Er det muligt, at den Tro tilfredsstiller Dig, Viggo?» Han svarede undvigende: «Om den end ikke er opmuntrende, saa er den sand – det er altid noget! Jeg frygter intet mere end disse Chimairer, Mennesker skaber af sine ørkesløse Drømmerier om den Storhed, hvoraf der siden Syndefaldet kun var en Skygge tilbage i Erindringen!» – Frank taug med et medlidende Blik. Minona var blevet meget alvorlig, idet hun lyttede til hvert Ord, Viggo sagde. Smilet havde forladt hendes Ansigt, men Tankens Stjerneglimt straalende i hendes klare Blik – det var en Nat uden Mørke! – Viggo nærmede sig med en Følelse af Anger over at have sagt noget, der kunde forstyrre hendes Illusioner; han gjorde hende opmærksom paa at Dandsen allerede var i fuld Gang paa den store grønne Plads, og foreslog hende at gaae derhen.

«Jeg har ingen Lyst til at dandse iaften! lad mig blive her og see til!» sagde hun, idet hun satte sig paa en Bænk, adskilt ved et lavt Krat fra den improviserede Balsal, der i en Hast var blevet oplyst af couleourte Lamper. Viggo var bekymret over hendes alvorlige Sternning, og søgte at overtale hende til at deeltage i Dandsen. Hun saae smulende op til ham: «Hvorfor skal jeg opgive det Bedste for det, som kun er godt? En saadan deilig Aften skulde ikke dandses bort! der er kolde, mørke Vinternætter nok, naar man ellers vilde ligge og sove – der hører Dands og Musik, Lys og Lystighed hjemme! men paa en Aften, som denne, da Jorden er saa opfyldt af Haab, og Himlen saa riig paa Løfter, trænger jeg ikke til anden Bevægelse